

MAARTEN VROLIJK

muziek hield op, de vloer bleef glanzend achter aan de voeten der zeven matrozen. De gangmaker Jos was onbetaalbaar en niemand wilde weerstaan. Een Finsch stoker, lang en met heel lichte oogen, sprong op het parket en zong. Een droevige wijs en niemand verstond de woorden, maar het paste. Toen werd er geklapt, geschreeuwd, gedronken. Voor den nieuwen dans hadden ze vrouwen genoeg: Jos koos, zonder te zien, naast hem schoof de Fin nog naneuriënd weg.

Zonder tango's scheen het hier niet te gaan, dacht Jos spijtig; het was zijn fort niet. Maar vooruit, vandaag zou alles kunnen. Hij nam het meisje vaster in zijn armen, zij was nog jong, stelde hij vast, toen hij wilde zien; groot en donker van blik; haar gestalte scheen rank en licht zwendend, maar zij maakte zich zwaar in zijn armen. Haar dansen was ook verre van passief. Toen hij haar opving, uitleunend na een diepen pas, duwde hij haar plotseling van zich af en keek haar recht aan en beiden lachten zij. De lach van die vrouw was een vreemd gebaar; Jos veinsde, of nam in werkelijkheid waar, dat het iets bijzonders was, iets wat niet verwacht kon worden van een wildvreemde vrouw in een matrozenkeet. Zij lachte toegeeflijk en schalks, maar meer superieur, dan onderworpen en ook met iets van sympathie in haar blik. Haar oogen waren dus niet alleen maar donker, ook goed.

Het dansen ging door; zij zweeg nog, toen Jos iets zei, in het Engelsch, omdat iedereen daar wel een woordje op weet. Hoe heet je — zei Jos. Ho — zei het meisje, of ze hem uitlachte. Ze wachtten allebei. Toen klonk haar stem, die de donkerheid van haar oogen had, een laag en bronzen geluid: doop jij me maar. Waarom, wilde Jos weten; maar zij schudde beslist het hoofd en zei: nee, jij moet me doopen, ik wil het. Jos weigerde niet langer, hij zou dien avond niets weigeren, zeker niet als het ongewoon worden kon. Hij doopte haar Maria en zei dien naam drie keer, voor het laatst met de oogen gesloten. Hij voelde de lippen van het meisje op zijn oogleden, ook kuste zij zijn mond, op het slepend rythme van dien dans. Daarna elkander aanzierend, bleek de verwondering groot. Dit donker, dacht Jos, vaag en in huivering. Hij voelde dat zijn oogen teer werden, zijn mond trok nerveus. Het meisje zag op hem neer, weer met dien verren glimlach. Haar blik verborg alles en was toch bijna devoot. Als schromende zag zij naar hem. Maar alles ging razend snel voorbij; een eeuwigheid, op de maten van een Spaansche tango. — Je hebt me een mooien naam gegeven. — En zij zong zacht het lied mee, waarvan Jos de woorden niet verstond; haar hoofd legde zij tegen het zijne, de klanken streelden langs zijn oor, die rilling plantte zich voort over zijn rug en ontstelde hem. Hij hoorde Maria zeggen, meer keeren. Zij sprak dien naam wonderlijk uit; toen zij niet meer zong, deed Jos het na.

Wat wilde hij dien avond, wat zou het moeten worden? Terug na den dans stonden de matrozen daar, zeven in blinkend wit met tintelende oogen en de mooiste meisjes van de kroeg hadden zij aan hun armen. Zij zagen even langs elkaar en schatten en Jos vond Maria als een koningin. Zij schoven aan de tafels; plaats werd gemaakt voor zeven meer, alles diende te wijken voor de vitaliteit van dit vreemde gezelschap. Toen kwamen de dranken, het lachen. Jos liep heen en weer, liet het orkest spelen, Maria moest zingen. Alles luisterde. De Finsche stoker liet zijn mond openvallen en beleedigde zijn meisje door haar handen los te laten en haar verder